

Original Article

Contributory Infringement as an Indirect Liability in Copyright Law

Goudarz Eftekhari Jahromi¹, Ehsan Jafarkhani²

ABSTRACT

The advancement of industry and technology has been an inevitable and often desirable aspect of human history, enhancing human welfare and power, and becoming a central goal for many. Government and corporate policies have also focused on expanding technology. However, these advancements can create opportunities for misuse, endangering individuals' rights, including copyright. Modern technologies have facilitated the creation of copyrighted works but have also made their infringement easier. Opportunists exploit technology to enable widespread copyright infringement without directly violating it, rendering legal protections for copyright ineffective, as rights holders often cannot identify infringements or pursue claims against numerous infringers. Since halting technological progress is neither feasible nor desirable, a new approach to copyright law is needed to ensure its enforcement by establishing clear liabilities for those facilitating infringement. In this article, our goal is to examine in detail one of the types of indirect liability that has been identified for facilitators of copyright infringement, through a comparative study of the judicial practice of the United States of America, and also to examine the possibility of identifying this type of liability in the Iranian legal system. The United States was chosen for this comparative study due to its significant industrial and technological advancements, its status as a hub for major investments, and its capitalist system with strong copyright protections. The U.S federal courts, relying on common law without needing new legislation, have recognized three types of indirect liability in copyright infringement and clarified their dimensions in various rulings. In this article, key federal courts decisions on contributory infringement are studied aiming to analyze its aspects based on external conditions of each aforementioned claims through primary sources, elucidating U.S. judicial precedent for readers. Additionally, inspired by the U.S. judges' reliance on common law, this article references Islamic (Imami) jurisprudential principles and Iranian civil liability doctrines that accept indirect liability in specific cases, aiming to explore the potential for recognizing such liability in Iran's literary and artistic property law through unity criterion. In the U.S. copyright system, three types of indirect liability are recognized: vicarious liability, liability for inducing infringement, and contributory infringement, each with distinct bases but sharing the common feature of holding someone other than the direct infringer liable. This article focuses solely on contributory infringement, outlining its conditions and characteristics. The key judicial definition of contributory infringement – which the courts have identified all the elements of this liability based on that definition– is: "One who, with knowledge of the infringing activity, induces, causes or materially contributes to the infringing conduct of another, may be held liable as a "contributory" infringer." According to this definition, there must be two basic elements to identify liability: (1) knowledge of the infringement and (2) material contribution to it. Regarding the element of knowledge, it can be stated that explicit and actual knowledge

How to Cite: Eftekhari Jahromi, Goudarz, Jafarkhani, Ehsan, "Contributory Infringement as an Indirect Liability in Copyright Law", Legal Research, Vol. 28, No. 110, 2025, pp: 1-18.

DOI: <https://doi.org/10.48308/jlr.2022.225868.2101>

Received: 07/06/2022-Accepted: 06/09/2022

1. Professor of Law, Faculty of Law, Shahid Beheshti University, Tehran, Iran

2. PhD Candidate, Faculty of Law, Shahid Beheshti University, Tehran, Iran

Corresponding Author Email: e.jafarkhani@sbu.ac.ir

Copyright: © 2024 by the authors. Submitted for possible open access publication under the terms and conditions of the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

of specific cases of infringement will certainly be recognized as the element of knowledge in imposing this type of liability, and also if the external conditions of the dispute are such that any reasonable person can achieve a typical knowledge of the infringement cases, this typical and conventional knowledge will also be sufficient to impose liability. Regarding the element of effective participation and cooperation, it should also be noted that courts have usually not addressed the causal relationship in examining this element and have considered a form of extensive facilitation of the violation as the realization of this element. In Iranian law, rooted in Imami jurisprudence in many aspects of civil liability, the principle is personal liability, and one cannot generally be held responsible for another's damage, as affirmed by rules like the "Vezr Rule". However, in both jurisprudence and statutory law there are cases where the sacred shariah or legislator has recognized indirect liability based on wisdom or expediency, such as the liability of the Aqila, public treasury, guardians, or employers, which in these cases have acted contrary to the principle of personal liability. What is of great importance in this text is that in contributory infringement liability, there is a form of participation accompanied by knowledge of the indirect infringer, and thus, it may be simpler to recognize this type of liability through the principles of direct causation and contributory causation. Given that there is no definitive religious or legal prohibition against recognizing indirect liability in Iran's legal system, and considering that in certain cases, both the Sharia and the legislature have deviated from this principle, in the copyright legal system, if the goal is to truly protect copyright, this type of liability can be recognized: Because the absence of such liability would effectively render copyright protection meaningless. To delineate the scope of this liability, one can undoubtedly draw on the principles underlying other forms of indirect liability, as well as the concepts of direct causation (Mubasharat) and contributory causation (Tasbib), while also leveraging U.S. judicial precedent, to define the extent of this liability with specific limitations.

KeyWords: Copyright, Indirect Liability, Contributory Infringement.

مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض به مثابه یکی از انواع مسئولیت غیرمستقیم در نقض کپی رایت

گودرز افتخار جهرمی^۱، احسان جعفرخانی^۲

چکیده

با توجه به آنکه فناوری‌های متعدد به گونه‌ای طراحی شده‌اند که نقض کپی‌رایت را در سطحی وسیع ممکن می‌سازند، به این معنا که خود آنها به‌طور مستقیم مبادرت به نقض کپی‌رایت نمی‌کنند، اما نقض کپی‌رایت برای ناقضان مستقیم را در سطحی وسیع تسهیل می‌سازند. نظام‌های حقوقی دنیا به این سمت پیش رفته‌اند که انواعی از مسئولیت غیرمستقیم را در کنار مسئولیت مستقیم ناشی از نقض کپی‌رایت مورد شناسایی قرار دهند. نظام حقوقی آمریکا که سردمدار اصلی در این زمینه است، مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض را تحت شرایطی خاص پیش‌بینی کرده است که استفاده از ارکان آن در کنار پذیرش ضرورت شناسایی مسئولیت غیرمستقیم در نقض کپی‌رایت می‌تواند برای سایر نظام‌های حقوقی راهگشا باشد. در نظام حقوقی ایران، با توجه به آنکه منع شرعی یا قانونی در پذیرش مسئولیت غیرمستقیم در نقض کپی‌رایت وجود ندارد، می‌توان با استفاده از مبانی موجود، ارکان پیش‌بینی‌شده در مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض را برای تعیین دامنه مسئولیت غیرمستقیم در نقض کپی‌رایت مورد استفاده قرار داد.

کلید واژگان: کپی‌رایت، مسئولیت غیرمستقیم، مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض.

استناد به این مقاله: افتخار جهرمی، گودرز، جعفرخانی، احسان، «مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض به مثابه یکی از انواع مسئولیت غیرمستقیم در نقض کپی‌رایت»، فصلنامه تحقیقات حقوقی، دوره ۲۸، شماره ۱۱۰، تیر ۱۴۰۴، صص: ۱-۱۸.

DOI: <https://doi.org/10.48308/jlr.2022.225868.2101>

تاریخ دریافت: ۱۴۰۱/۰۳/۱۷ - تاریخ پذیرش: ۱۴۰۱/۰۶/۱۵

۱. استاد، دانشکده حقوق، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران

۲. دانشجوی دکتری، دانشکده حقوق، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران

ایمیل نویسنده مسئول: e.jafarkhani@sbu.ac.ir

Copyright: © 2024 by the authors. Submitted for possible open access publication under the terms and conditions of the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

مقدمه

پیشرفت فناوری و استفاده روزافزون بشر از فضای مجازی، به ترتیبی که می‌توان مدعی شد امروزه کمتر کسی را در دنیا می‌توان یافت که بخش عمده‌ای از نیازهای خود را از طریق اینترنت و فناوری‌های مختلف برآورده نکند، سبب شده است صاحب‌نظران عرصه کپی‌رایت، تلقی خود از مفهوم نقض کپی‌رایت را هم‌گام با تحولات دنیای خارج، متحول کنند. یکی از تحولات مهم در مفهوم‌شناسی نقض کپی‌رایت که از قضا در برخی از کشورها از جمله ایالات متحده آمریکا دارای سابقه نسبتاً طولانی است، شناسایی مسئولیت برای آن دسته از اشخاص است که اگرچه به‌طور مستقیم در نقض دخالت نداشته‌اند، در سطحی وسیع و از طریق و سایل مختلف نقض را تسهیل کرده‌اند.

عدم شناسایی مسئولیت حقوقی برای اشخاص مذکور می‌تواند به جایی منجر شود که اساساً حمایت از کپی‌رایت مفهوم خود را از دست بدهد؛ چراکه از طریق نمایشگاه‌های بزرگ یا فناوری‌های سخت‌افزاری یا اینترنت این قابلیت وجود دارد که در یک چشم‌به‌هم‌زدن نقض‌های متعدد واقع شود، بدون اینکه دارنده کپی‌رایت قادر باشد ناقضان را تحت تعقیب قرار دهد و خسارت خود را جبران کند یا حتی اگر از طریق فناوری‌های دیگر امکان شناسایی ناقضان مستقیم فراهم شود، بازهم تعقیب خیل زیادی از اشخاص ناقض، مستلزم صرف زمان و هزینه‌های گزاف است. وجود چنین دشواری‌هایی می‌تواند دارنده کپی‌رایت را به سمت خودداری از طرح دعوا رهنمون کند و در عمل حمایت کپی‌رایت در این زمینه‌ها منتفی شود و ناقضان بدون کوچک‌ترین واهمه و با صرف کمترین هزینه به مهم‌ترین و گران‌ترین آثار کپی‌رایتی دسترسی یابند.

مشکلات مذکور صاحب‌نظران عرصه کپی‌رایت را در کشورهایی که حقوق کپی‌رایت در آنها جایگاه پراهمیتی دارد، به چاره‌اندیشی واداشت و نظریه‌پردازان و دادگاه‌ها نوعی مسئولیت غیرمستقیم را شناسایی کردند تا از طریق آن فناوری‌ها، نمایشگاه‌ها، نرم‌افزارها و سایت‌هایی که نقض کپی‌رایت را تسهیل می‌کنند، مسئول جبران خسارت دارندگان کپی‌رایت قلمداد شوند.

نویسندگان ایالات متحده آمریکا- که در نوشته حاضر مبنای مطالعه تطبیقی است و می‌توان مدعی شد که در زمینه مورد بحث با توجه به ظرفیت‌های گسترده‌ای که در زمینه فیلم، موسیقی و کتاب از یک سو و فناوری‌های پیشرفته و سایت‌ها و شبکه‌های اجتماعی گسترده از سوی دیگر دارد، سردمدار و پیشرو تلقی می‌شود- در پاسخ به سؤالات فوق رویه‌های سابق را در دیگر زمینه‌های حقوق نصب‌العین خود قرار دادند تا از رهگذر آن بتوانند به پاسخی دقیق و موشکافانه و درعین حال منطبق با خط‌مشی‌های بنیادین نظام کپی‌رایت دست یابند.

در این مسیر، نویسندگان آمریکایی توانستند با دقت هرچه تمام‌تر سه نوع مسئولیت را مورد شناسایی قرار دهند که عبارت‌اند از: ۱. مسئولیت ناشی از فعل غیر^۱ که دارای سابقه‌ای طولانی در زمینه مسئولیت مدنی است و ریشه آن به روابط کارگر و کارفرما برمی‌گردد؛ ۲. مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض^۲ که در مسئولیت مدنی، حقوق جزا و حقوق اختراعات دارای سابقه است؛ ۳. مسئولیت ناشی از تحریک به نقض^۳ که ریشه آن به حقوق اختراعات برمی‌گردد.

در ایران عزیز نیز امروزه هجوم بی‌امان فناوری‌های نوین و پیچیده در زمینه‌های مختلف مشاهده می‌شود. این امر در کنار مزایای گسترده‌ای که دارد، دارای معایبی چند نیز است. از جمله معایب مرتبط با بحث ما این است که در کشوری که هنوز حمایت از کپی‌رایت نهادینه نشده است و صرفاً از طریق قانون و قوای حاکمه بعضاً الزاماتی وضع شده اما آثار آن را نمی‌توان به‌طور مشهود در جامعه دید، حمایت از کپی‌رایت با مشکلاتی دوچندان روبه‌رو است؛ زیرا نه فقط الزامات

^۱. Vicarious Liability

^۲. Contributory Infringement

^۳. Inducement

قانونی و عملی کافی وجود ندارد، بلکه بسیاری از اشخاص جامعه معتقد به هیچ‌گونه قبح اخلاقی نیز درخصوص نقض کپی‌رایت نیستند. چنین امری موجب خواهد شد که بسیاری از انگیزه‌های سرمایه‌گذاران عرصه ادب و هنر از بین برود و در نتیجه ما شاهد افول این بخش از فرهنگ جامعه شویم.

در این نوشته با توجه به محدودیتی که درخصوص حجم کار وجود دارد، پیش‌فرض ما این است که شناسایی مسئولیت غیرمستقیم درخصوص نقض کپی‌رایت با توجه به مسائل اقتصادی، سیاسی، اجتماعی و فرهنگی متعدد امری ضروری است. لذا هدف از نوشته حاضر این است که اولاً توصیفی دقیق و مختصر از مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض مطابق با رویه قضایی آمریکا ارائه شود و ثانیاً امکان‌سنجی استفاده از این نوع مسئولیت در نظام حقوقی ایران و دامنه آن مورد اشاره قرار گیرد. از این‌رو سؤال مهمی که نوشته حاضر با آن روبه‌رو است، اینکه از کدام‌یک از ظرفیت‌های حقوقی در زمینه مسئولیت مدنی می‌توان برای شناسایی مسئولیت غیرمستقیم در زمینه کپی‌رایت استفاده کرد؟ به بیان دیگر، از چه مبانی و معیارهایی در شناسایی مسئولیت غیرمستقیم در نقض کپی‌رایت می‌توان بهره‌مند شد؟

۱. مفهوم مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض

این نوع از مسئولیت ریشه در حقوق مسئولیت مدنی کامن‌لا دارد و مسئولیتی مبتنی بر تقصیر به‌شمار می‌رود. براساس این رویه، یک شخص می‌تواند برای خسارات ایجادشده از سوی شخص دیگر مسئول شناخته شود، اگر با علم به زیان‌بار بودن فعل، به مرتکب مساعدت یا او را تشویق کرده باشد.^۱ در حقوق کپی‌رایت این نوع از مسئولیت دارای سابقه‌ای دیرینه است. برای مثال در سال ۱۹۱۱، دادگاه عالی آمریکا در دعوی،^۲ که یکی از مشهورترین پرونده‌های مربوط به مساعدت در نقض در سال‌های دور است، مبادرت به صدور رأی کرد. در این دعوا دادگاه خوانده را به این استدلال که نه‌تنها نقض را انتظار داشته، بلکه از طریق تبلیغات بر آن اتکا می‌کرده است، به‌عنوان مساعدت‌کننده در نقض مسئول شناخت.^۳ باین‌حال، آنچه مبنای تعریف این نوع از مسئولیت در رویه قضایی قرار گرفته است، رأی شعبه دوم دادگاه تجدیدنظر در دعوای گرشوین^۴ است. در سال ۱۹۷۱ شعبه دوم دادگاه تجدیدنظر تا حدود زیادی دامنه و ارکان این نوع از مسئولیت را تعیین کرد. دادگاه مذکور در رأی خود بیان داشت: «هر کس با علم به رفتار ناقضانه، رفتار ناقض دیگری را تهییج نموده، مسبب بوده باشد یا به‌طور مؤثر در آن مشارکت نماید (درگیر شود)، می‌تواند به‌عنوان مساعدت‌کننده در نقض شناخته شود.»^۵

۲. ارکان مسئولیت غیرمستقیم ناشی از مساعدت در نقض

بر اساس تعریف فوق‌الذکر از این نوع مسئولیت در دعوای گرشوین، که تمامی دادگاه‌ها نیز از آن تبعیت کرده‌اند، مساعدت در نقض دارای دو رکن است: الف) علم خوانده نسبت به رفتار ناقض، ب) مشارکت و همکاری مؤثر در ارتکاب نقض از سوی خوانده که در ادامه این دو رکن را با تکیه بر آرا دادگاه‌های این کشور مورد مطالعه قرار خواهیم داد.

^۱ Heymann, Laura A. "Knowing How to Know: Secondary Liability for Speech in Copyright Law", *Wake Forest Law Review*, Volume 55, 2020, PP 340, 341.

^۲ Kalem Co. v. Harper Brothers, 222 US 55 – Supreme Court, 1911.

^۳ Ibid, at 62; Dailey Holt, Kathryn, "Grokster and Beyond: Secondary Liability for Copyright Infringement During Live Musical Performances", *Journal of Intellectual Property Law*, Volume 19, Issue 1, 2011, PP 173, 183.

^۴ Gershwin Publishing Corp. v. Columbia Artists Man., Inc., 443 F. 2d 1159, 1162 – Court of Appeals 2nd Circuit, 1971.

^۵ Ibid, at 1162.

۲.۱. علم خواننده

پس از دعوای گرشوین، تمامی دادگاه‌ها و نظریه‌پردازان برای ایجاد مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض در حقوق کپی رایت، وجود علم خواننده نسبت به نقض یا رفتار ناقض را ضروری می‌دانند. اما در این خصوص که چه چیزی چنین علمی را به وجود خواهد آورد، اختلاف وجود دارد. به عبارت دیگر، برخی دادگاه‌ها علم خاص (شخصی) نسبت به موارد نقض را ضروری می‌دانند و برخی دیگر دانش متعارف (نوعی) را برای اقناع شرط علم کافی می‌دانند.^۱ همچنین در خصوص برخی موضوعات دیگر از قبیل زمان حصول علم و عدم آگاهی عمدی مباحثی وجود دارد که ذیلاً مورد بررسی قرار خواهند گرفت.

در آوریل ۱۹۷۰، دادگاه بخش جنوبی نیویورک در یک دادرسی اختصاری دعوای بدوی گرشوین را مورد بررسی قرار داد و با این استدلال که خواننده نقض کپی رایت را از طریق سازمان‌دهی کردن، نظارت و کنترل کنسرت، موجب شده است، به‌طور کلی و بدون تعیین نوع مسئولیت، مسئول شناخت.^۲ در تجدیدنظر شعبه دوم با بیان تعریفی که پیش از این بیان شد و با توجه به اینکه خواننده نسبت به موارد نقض مستقیم علم داشته است، رأی دادگاه بدوی را تأیید کرد.^۳ در این دعوا با توجه به اینکه به رأی اسکرین جمز^۴ - که دانش نوعی را نیز مورد پذیرش قرار داده بود - استناد شد، به نظر می‌رسد آنچه از نظر دادگاه در خصوص شرط علم ضروری است، دانش نوعی است به عبارت دیگر خواننده باید نسبت به موارد نقض نوعی آگاهی متعارف داشته باشد؛ اما از آنجا که در همان مرحله بدوی ناقضانه بودن اجزای صورت گرفته در کنسرت مورد پذیرش خواننده بود،^۵ بررسی چنین امری بیهوده می‌نمود.

در دعوای فونویسا، با توجه به اینکه قبل از اقامه دعوا در کهنه‌بازار خواننده، حدود ۳۸۰۰۰ نوار تقلبی ضبط شده و ۱۲ وسیله توقیف شده و ۲۷ نفر بازداشت شده بودند و این امر علاوه بر خوانندگان حتی به اطلاع عموم نیز رسیده بود و همچنین دو سال بعد از این بازداشت‌ها بازرسان مجدداً فروش‌های ناقضانه را مشاهده کرده و این امر را گزارش کرده بودند،^۶ دادگاه تجدیدنظر بدون هیچ‌گونه اختلافی متقاعد شد که خواننده نسبت به موارد نقض علم داشته و چنین علمی برای تحمیل مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض کافی است.^۷

در دعوای نیستر دادگاه بدوی وجود علم نوعی و کلی را برای تحمیل این نوع از مسئولیت کافی می‌داند و بیان می‌دارد برای اقناع شرط «علم» نیازی نیست که ضرورتاً خواننده نسبت به موارد خاص نقض علم داشته باشد و در نتیجه با تکیه بر قابلیت شبکه نیستر در نقض کپی رایت، شرط علم را محقق می‌داند.^۸ اما دادگاه تجدیدنظر خود را ملزم به دو امر می‌داند: اول اینکه بین طراحی سیستم نیستر و رفتار او در ارتباط با ظرفیت عملی این سیستم تمایز قائل شود و دوم

¹. Barthomolew Mark and Patrick F. McArdle. "Causing Infringement", Vanderbilt Law Review, Volume 63, Issue 3, 2010, P 455; See also: Dailey Holt, Op. Cit., P 191.

². Gershwin Pub. Corp. v. Columbia Artists Management, Inc., 312 F. Supp. 581, 583 - Dist. Court, SD New York, 1970.

³. Gershwin Publishing Corp. v. Columbia Artists Man., Inc., 443 F. 2d 1159, 1163 - Court of Appeals, 2nd Circuit, 1971.

⁴. Screen Gems - Columbia Music, Inc. v. Mark - Fi Records Inc., 256 F. Supp. 399 - Dist. Court, SD New York, 1966.

⁵. Gershwin, 1970, Op. Cit., at 581.

⁶. Fonovisa, Inc. v. Cherry Auction, Inc., 847 F. Supp. 1492, 1494 - Dist. Court, ED California, 1994.

⁷. Fonovisa, Inc. v. Cherry Auction, Inc., 76 F. 3d 259, 264 - Court of Appeals, 9th Circuit, 1996.

به طور مشابه، دادگاه اوهایو نیز در سال ۱۹۹۷، صرف وجود دانش نوعی یا متعارف را برای تحمیل مسئولیت کافی دانست.

See Playboy Enterprises, Inc. v. Russ Hardenburgh, Inc., 982 F. Supp. 503, 514 - Dist. Court, ND Ohio, 1997.

⁸. A & M Records, Inc. v. Napster, Inc., 114 F. Supp. 2d 896, 918-919 - Dist. Court, ND California, 2000.

اینکه از رأی سونی^۱ تبعیت کند. در همین راستا محقق شدن رکن علم را صرفاً به این دلیل که فناوری پی‌تویی قابلیت استفاده در نقض کپی‌رایت را دارد، مردود می‌شمرد.^۲ در نهایت شعبه نهم در تعیین معیار علم در خصوص این نوع از مسئولیت به این نتیجه می‌رسد که در غیاب هرگونه علم خاص مبنی بر ارتکاب رفتار ناقض، متصدی سیستم کامپیوتری را نمی‌توان صرفاً به این دلیل که ساختار آن تبادل فایل‌های کپی‌رایتی را اجازه می‌دهد، به‌عنوان مساعدت‌کننده در نقض مسئول شناخت.^۳ به این ترتیب، دادگاه تجدیدنظر از تفسیر موسع از رکن علم انتقاد کرد و به تبعیت از رأی سونی تفسیری مضیق از «علم» ارائه داد.^۴

در دعوای سایبرنت، دادگاه برای اقناع معیار علم در این نوع از مسئولیت، وجود علم به موارد خاص نقض را ضروری دانست؛ چراکه در این دعوا دادگاه معتقد بود خواننده باید قصد نقض کپی‌رایت خواهان را داشته باشد تا بتوان او را به‌عنوان معاون و مساعدت‌کننده در نقض مسئول شناخت.^۵

در دعوای ایمستر، دادگاه بدوی در ابتدا با توجه به وجود برخی ادله مشخص خواننده را دارای علم خاص و بالفعل نسبت به نقض‌های مستقیم کاربران خود دانست. این ادله عبارت‌اند از: ۱- دارندگان کپی‌رایت در موارد متعدد موارد خاص نقض را از طریق نامه به خوانندگان گوشزد کرده بودند؛ ۲- خواننده در وبسایت خود از سیستمی استفاده می‌کرد که از طریق آن کاربران می‌توانستند با استفاده از عناوین خاص کپی‌رایتی به‌عنوان یک روش آموزشی، نقض کپی‌رایت خواهان‌ها را بیاموزند؛ ۳- از طریق اتاق‌های گفت‌وگو که در وبسایت خواننده پیش‌بینی شده بود، کاربران می‌توانستند به‌سادگی از شیوه نقض کپی‌رایت آگاه شوند و ۴- خواننده از طریق راه‌اندازی سرویس کلاب ایمستر می‌توانسته است نسبت به آهنگ‌های دارای کپی‌رایت که در صدر فهرست دانلود قرار داشتند، به‌طور خاص آگاهی یابد.^۶ با وجود تمامی این ادله، خوانندگان جنبه‌ای فنی از سیستم ایمستر را یادآور شدند که بر اساس آن از منظر خوانندگان وجود علم بالفعل منتفی است. بر اساس این ادعا، سیستم ایمستر داده‌های ردوبدل‌شده بین کامپیوترهای کاربران را کدگذاری کرده بود؛ لذا محتویات انتقال‌ها صرفاً برای طرفین انتقال روشن بود و هیچ‌کس حتی خوانندگان نمی‌توانستند در زمان انتقال از محتویات آن آگاه گردند.^۷ لذا خواهان‌ها اگرچه ممکن است به کاربران خاصی اشاره کنند که آنها فایل‌های کپی‌رایتی را در دسترس قرار داده‌اند، قادر نخواهند بود انتقال‌های مشخصی از این فایل‌های کپی‌رایتی را بین کاربران اثبات کنند. این محدودیت به این خاطر بود که ایمستر ارتباطات کاربران را کدگذاری کرده بود و بر اساس ادعای یکی از خوانندگان آنها نسبت به زمان، محتویات انتقالی و طرفین انتقال علم بالفعل نداشته‌اند.^۸ این ادعای خوانندگان دادگاه بدوی را نسبت به عدم تحقق شرط علم متقاعد نمی‌کند. باوجود این، دادگاه در نهایت به این نتیجه می‌رسد که حتی بر فرض صحت ادعای خوانندگان و فقدان علم بالفعل نسبت به موارد خاص نقض، کدگذاری مذکور خوانندگان را از داشتن علم نوعی و متعارف نسبت به موارد خاص نقض مانع نمی‌شود و این درحالی است که چنین علمی برای اقناع رکن علم در مسئولیت ناشی از مساعدت

¹. Sony Corp. of America v. Universal City Studios, Inc., 464 US 417 - Supreme Court 1984.

². A & M RECORDS, INC. v. Napster, Inc., 239 F. 3d 1004, 1020-1021 - Court of Appeals, 9th Circuit, 2001.

³. Ibid, at 1022.

⁴. See: Andrews, Timothy K. "Control Content, not innovation: Why Hollywood Should Embrace Peer-to-Peer Technology Despite MGM v. Grokster Battle", *Law Review*, Volume 25, Issue 3, 2005.

⁵. Perfect 10, Inc. v. Cybernet Ventures, Inc., 213 F. Supp. 2d 1146, 1169-1170 - Dist. Court, CD California, 2002.

⁶. In re Aimster Copyright Litigation, 252 F. Supp. 2d 634, 650 - Dist. Court, ND Illinois, 2002.

⁷. Ibid, at 650.

⁸. Ibid, at 651.

در نقض کافی خواهد بود.^۱ در مرحله تجدیدنظر شعبه هفتم، این استدلال را که وجود علم نوعی و متعارف برای تحقق مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض کافی است، رد کرد، اما با وجود این، ناآگاهی را، در صورتی که ناشی از رفتار عمدانه خود شخص باشد، در حقوق کپی‌رایت همانند سایر زمینه‌های حقوق، به عنوان معیار علم در نظر گرفت. به عبارت دیگر، از آنجا که وبسایت ایمستر عمداً به گونه‌ای طراحی شده بود که خوانندگان نسبت به موارد خاص نقض علم پیدا نکنند، دادگاه خوانندگان را دارای علم نسبت به موارد نقض در نظر گرفت.^۲

در دعوی الیسون، دادگاه بدوی در خصوص رکن علم معتقد بود که خواننده باید نسبت به موارد نقض، علم خاص و بالفعل داشته باشد یا اینکه وضعیت به گونه‌ای باشد که خواننده باید دارای علم در نظر گرفته شود. خواهان در این دعوا معتقد بود، از آنجا که وکیل او برای خواننده ایمیل‌های اطلاع‌رسانی نقض را ارسال کرده است، خواننده نسبت به موارد خاص نقض علم داشته است. این در حالی است که خواننده مدعی بود هیچ گونه ایمیلی از طرف وکیل خواهان دریافت نکرده است. دادگاه نیز در بررسی این امر به این نتیجه رسید که خواننده ایمیلی از طرف وکیل خواهان دریافت نکرده و بنابراین دارای علم بالفعل نسبت به موارد خاص نقض نیست.^۳ اما از سوی دیگر، خواهان مدارکی را ارائه داد که مدعی بود بر اساس آنها خواننده باید نسبت به نقض علم می‌داشته است. مهم‌تر از همه اینکه خواننده ایمیلی را که به اداره کپی‌رایت اعلام کرده بود، بعد از مدتی تغییر داده، اما این تغییر را بدون هیچ دلیل موجهی به اداره مذکور اعلام نکرده بود؛ بنابراین ایمیل‌هایی که وکیل خواهان ارسال کرده، به یک آدرس غیرمعتبر رفته بود. به این ترتیب، دادگاه به این نتیجه رسید که اگر خواننده در چنین حالتی فاقد وصف علم تلقی شود، در موارد مشابه فراهم‌کنندگان خدمات اینترنتی تشویق خواهند شد که عمدانه یا به طور سهوی از دارا شدن علم نسبت به موارد نقض طفره روند و از این طریق از تحمل مسئولیت بگریزند؛ لذا دادگاه نتیجه گرفت خواننده باید نسبت به موارد نقض دارای علم در نظر گرفته شود.^۴ در مرحله تجدیدنظر نیز شعبه نهم به این نتیجه رسید که در شرایط خارجی دعوا، شخص متعارف به این نتیجه خواهد رسید که خواننده باید به طور بالقوه نسبت به اعمال ناقضی که در شبکه یوز نت واقع می‌شده است، دارای علم در نظر گرفته شود. به بیان دیگر، دلایلی وجود دارد که خواننده بر اساس آنها باید نسبت به موارد نقض علم داشته باشد.^۵

در دعوی لودوارت در سال ۲۰۱۳، نیز شعبه نهم دادگاه تجدیدنظر وجود علم خاص به موارد نقض را ضروری دانست و حتی اخطاریه‌های صادره از سوی خواهان در خصوص نقض را با توجه به اینکه این اخطاریه‌ها به صورت کلی و در ۱۵۰ صفحه ارائه شده بودند و اطلاعات دقیقی از موارد نقض در برنمی‌گرفتند، برای خواننده مفید علمی که منجر به ایجاد مسئولیت شود، ندانست.^۶

در سال ۲۰۱۹ دعوی کوکس که در آن ۵۳ شخص از اعضای صنعت ضبط در خصوص هزاران نقض صورت گرفته در شبکه اینترنتی متعلق به خواننده طرح دعوا کرده بودند، دادگاه ویرجینیا در جایی که استفاده از خدمات یک شبکه به طور هم‌زمان قابلیت استفاده‌های ناقضانه و غیرناقضانه را داراست، وجود علم کلی به موارد نقض را ناکافی دانسته و برای تحقق مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض، وجود علم خاص به موارد نقض را ضروری می‌داند. در این پرونده با توجه به اینکه

¹ Ibid; See also: Hoffmann Gretchen McCord, *Recent Development in Copyright Law*, 12 TEX. INTELL. PROP. L.J. 111, 160, 2003-2004.

² In the Aimster Copyright Litigation, 334 F. 3d 643, 650 - Court of Appeals, 7th Circuit, 2003.

³ Ellison v. Robertson, 189 F. Supp. 2d 1051, 1057-58 - Dist. Court, CD California, 2002.

⁴ Ibid, at 1058.

⁵ Ellison v. Robertson, 357 F. 3d 1072, 1077 - Court of Appeals, 9th Circuit, 2004.

⁶ LUVARTS, LLC v. AT & T MOBILITY, LLC, 710 F. 3d 1068, 1073 - Court of Appeals, 9th Circuit 2013.

نماینده خواهان‌ها تعداد زیادی اخطار نقض را برای خوانده ارسال کرده بود و در این اخطاریه‌ها مشخصات اثر کپی‌رایتی و نقض‌های صورت‌گرفته به‌طور کامل مورد اشاره قرار گرفته بود، دادگاه وجود علم خاص برای خوانده را محرز دانست. نکته دیگری که دادگاه به آن اشاره کرده این است که برای تحقق مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض، علاوه بر علم خاص به موارد نقض، خوانده باید توانایی انجام امری در مقابل نقض را داشته باشد که درخصوص فراهم‌کنندگان خدمات اینترنتی به نظر می‌رسد این توانایی همیشه وجود دارد؛ چراکه این فراهم‌کنندگان همیشه قادر خواهند بود که دسترسی کاربران نهایی را قطع کنند.^۱

دادگاه تگزاس در سال ۲۰۱۹ در دعوای گراند در تحلیل رکن علم با تکیه بر ریشه این نوع از مسئولیت که مسئولیتی مبتنی بر تقصیر است، این‌گونه نتیجه‌گیری می‌کند که «صرف علم» به موارد «بالقوه یا بالفعل» نقض کپی‌رایت برای تحقق مسئولیت کافی نیست، بلکه علم به موارد بالفعل هم در صورتی کافی خواهد بود که بداند برخی از کاربران درگیر نقض‌اند و همچنان خدمات خود را به این کاربران ارائه دهد. به این ترتیب، دادگاه علم خاص نسبت به رفتار شخص ناقض را مدنظر قرار می‌دهد، نه علم خاص به موارد نقض.^۲

با توجه به آنچه از آرای دادگاه‌های آمریکا در سالیان متمادی برمی‌آید، می‌توان این‌گونه نتیجه‌گیری کرد که رکن علم برای تحقق مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض زمانی محقق می‌شود که خوانده نسبت به موارد خاص نقض و رفتارهای ناقضان آن علم داشته باشد و یک علم کلی نسبت به امکان نقض و نقض‌های پراکنده، برای تحمیل این نوع از مسئولیت کافی نیست. باوجوداین، اگر خوانده با سوءنیت و عمدانه یا از روی سهو فاحش ترتیبی را اتخاذ کند که از موارد نقض مطلع نشود،^۳ دادگاه‌ها رکن علم را برای چنین خواننده‌ای مفروض خواهند دانست.

۲.۲. مشارکت یا همکاری مؤثر در ارتکاب نقض

دومین رکنی که درخصوص مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض وجود دارد، مشارکت و همکاری مؤثر خوانده در ارتکاب نقض است. مشارکت یا همکاری مؤثر در ارتکاب نقض به‌طور عمده از دو طریق قابلیت تحقق دارد: گاهی این مشارکت از طریق درگیر شدن فعال در نقض و نه منفعل مانند فروش کالای ناقض یا تبلیغات صورت می‌گیرد و گاهی نیز این مشارکت از طریق فراهم آوردن ابزار برای تسهیل وقوع نقض محقق خواهد شد.^۴ در تعریف شعبه دوم دادگاه تجدیدنظر آمریکا از مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض برای تعیین رکن همکاری و مشارکت در نقض از سه عبارت استفاده شده است: تهییج به نقض؛ تسبیب و مشارکت در نقض، که هر سه مورد را نویسندگان تحت عنوان همکاری و مشارکت مؤثر در نقض مورد ارزیابی قرار می‌دهند. حال برای اینکه بدانیم چه چیزی می‌تواند رکن مادی از مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض را تشکیل دهد، به بررسی برخی از آرای دادگاه‌ها در این زمینه می‌پردازیم.

^۱ Sony Music Entertainment v. COX COMMUNICATIONS, 426 F. Supp. 3d 217, 231-235, - Dist. Court, ED Virginia 2019.

^۲ UMG Recordings, Inc. v. GRANDE COMMUNICATIONS NET., 384 F. Supp. 3d 743, 767-768, - Dist. Court, WD Texas 2019.

^۳ Willful blindness

^۴ See: Carmichael, John, "In Support of the White Paper: Why Online Service Providers Should Not Receive Immunity from Traditional Notions of Vicarious and Contributory Liability for Copyright Infringement", *Loyola of Las Angeles Entertainment Law Review*, Volume 16, Issue 3, 1996, PP 759, 784 - 785; See also: Laura Bielinski, *Post-Grokster Contributory Copyright Liability and Potential P2P Entitlement to The DMCA ISP Safe Harbors*, 6 VA SPORTS & ENT. L. J. 209, 214 (2006-2007); Dailey Holt, Op. Cit., P 186.

در دعوای اسکرین جمز، دادگاه بخش نیویورک مؤسسه تبلیغاتی، که کالاهای ناقض کپی‌رایت را تبلیغ می‌کرد، شبکه رادیویی که این تبلیغ را پخش و نماینده باربری که این نوع کالاها را حمل می‌کرد، به عنوان اشخاصی شناسایی کرد که در نقض، همکاری یا مشارکت دارند.^۱ شعبه دوم تجدیدنظر در دعوای گرشوین نیز با استناد به رأی مذکور نتیجه‌گیری دادگاه بدوی مبنی بر مشارکت و همکاری مؤثر خوانده در نقض را با توجه به مشارکت فعال خوانده در شکل‌دهی و هدایت انجمن‌های محلی و همچنین برنامه‌ریزی اجراهای ناقض کپی‌رایت تأیید کرد.^۲

دعوای دیگری که در آن به مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض پرداخته شده است، دعوای کلمبیا پیکچرز در سال ۱۹۸۶ است.^۳ در این دعوا خواهان یک تولیدکننده فیلم بود که کپی‌های فیلم‌های سینمایی متعلق به خود را بر روی نوار ویدئویی توزیع می‌کرد و خواننده مالک و متصدی مؤسسه کرایه‌ی نوارهای ویدئویی برای نمایش‌های خانگی و خصوصی بود. خواهان خوانده را به این ادعا که امکان پخش عمومی فیلم‌های متعلق به او را فراهم کرده است، طرف دعوا قرار داد.^۴ شعبه سوم دادگاه تجدیدنظر در بررسی این دعوا اظهار داشت در جایی که شخصی به طور قانونی مضامین دارای کپی‌رایت را به دست می‌آورد، اگر آن مضامین را با قصد اجرای عمومی غیرمجاز به دیگران اجازه دهد، مساعدت‌کننده در نقض شناخته خواهد شد. این حکم درباره اشخاصی که دیگر وسایل مورد نیاز برای اجرای عمومی را فراهم می‌کنند نیز صادق خواهد بود. به این ترتیب، شعبه سوم در نهایت خوانده را به خاطر تجویز اجرای عمومی مسئول می‌شناسد.^۵

در دعوای فونویسا، دادگاه بدوی به این نتیجه رسید که هیچ مدرکی دال بر این امر وجود ندارد که خواننده فروش کالاهای ناقض را تبلیغ یا تشویق کرده و یا سبب افزایش فروش آنها شده باشد. این دادگاه صرف اجاره غرفه به فروشندگان ناقض را مشارکت مؤثر در نقض به شمار نمی‌آورد و بیان می‌دارد خوانندگان هیچ‌گونه اظهارنظر و مداخله‌ای در نوع کالاهای عرضه‌شده، زمان‌بندی فروش و تعیین خریداران ندارند. بنابراین خوانده هیچ‌گونه مشارکت فعالی در فروش کالاهای ناقض نداشته و صرفاً در این خصوص نقشی انفعالی را ایفا کرده است.^۶ با وجود این، دادگاه تجدیدنظر در بررسی این رکن، وقوع رفتارهای ناقض از سوی فروشندگان را، بدون خدماتی که خوانده برای آنها فراهم کرده بود، امری بعید می‌داند. این خدمات عبارت از تهیه مکان، پارکینگ، تبلیغات، لوله‌کشی و جذب مشتری می‌باشند.^۷ شعبه نهم دادگاه تجدیدنظر بیان می‌دارد، خوانده به دنبال آن است که ما تمام این خدمات را فراموش کنیم و اقدام آنها را صرفاً اجاره غرفه بدانیم؛ در حالی که خوانده به طور فعال در تدارک مکان و جذب مشتری برای کالاهای ناقض کوشیده است و چنین تلاشی را نمی‌توان آن‌طور که دادگاه بدوی بیان داشت، امری منفعلانه دانست. در نهایت شعبه نهم فراهم نمودن فضا و تسهیلات برای ارتکاب نقض را کافی برای مشارکت و همکاری مؤثر در نقض می‌داند.^۸

در دعوای نیپستر، دادگاه بدوی در تحلیل رکن مشارکت و همکاری مؤثر، با مقایسه نیپستر با کهنه‌بازار موجود در دعوای فونویسا اظهار می‌دارد که برخلاف فروشندگان کهنه‌بازار مطرح در دعوای فونویسا، کاربران نیپستر آهنگ‌های دارای کپی‌رایت را به صورت رایگان برای دانلود قرار می‌دهند و این تفاوت کوچک ماهیت امر در خصوص شباهت زیاد این دو

^۱ Screen Gems, Op. Cit., at 403.

^۲ Gershwin, 1971, Op. Cit., at 1163.

^۳ Columbia Pictures Industries, Inc. v. Aveco, Inc., 800 F. 2d 59 - Court of Appeals, 3rd Circuit, 1986.

^۴ Kathryn Dailey Holt, Ibid, PP 186 -187.

^۵ Columbia Pictures, Op. Cit., at 63.

^۶ Fonovis, 1994, Op. Cit., at 1496; See also: Edward A. Cavazos, G. Chin Chao, *System Operator liability for a User's Copyright Infringement*, 4 TEX. INTEL. PROP. L. J. 13, 20, 1995-1996.

^۷ Fonovisa, 1996, Op. Cit., at 264; See also: Hoffmann Gretchen McCord, Op. Cit., PP 160-161.

^۸ Fonovisa, 1996, Op. Cit., at 264.

دعوا در تحلیل رکن مشارکت فعال، خدشه‌دار نمی‌زند. نیستر نرم‌افزار اختصاصی، سرورها و موتور جست‌وجو را پشتیبانی می‌کند و ابزارهای ارتباطی بین کامپیوترهای کاربران را فراهم می‌آورد. در صورتی که خدمات نیستر وجود نمی‌داشت، کاربران نمی‌توانستند به سادگی آهنگ‌هایی را که می‌خواستند، بیابند و دانلود کنند.^۱ در نهایت دادگاه نتیجه‌گیری می‌کند که نیستر سرویسی منسجم است که از طریق آن کاربران می‌توانند فایل‌های ام‌پی‌تری را بیابند و دانلود کنند و نقش آن در تسهیل به اشتراک‌گذاری فایل‌ها چیزی بیش از یک فراهم‌کننده خدمات اینترنتی منفعل است. بنابراین باید بیان داشت، نیستر دارای مشارکت و همکاری مؤثر در نقض است. ^۲ در مرحله تجدیدنظر نیز شعبه نهم با استناد به رأی فونویسا و تأیید رأی دادگاه بدوی مقرر می‌دارد که نیستر فضای تحقق نقض مستقیم و امکان آن را فراهم کرده و بنابراین رکن مشارکت و همکاری مؤثر در نقض در خصوص نیستر محقق است.^۳

در دعوی گروکستر دادگاه کالیفرنیا، در پرداختن به رکن مشارکت و همکاری مؤثر در نقض ابتدا به بیان برخی آرا سابق از قبیل نیستر و فونویسا می‌پردازد و بعد از آن به‌طور مجزا قابلیت‌ها و کارکردهای هر کدام از شبکه‌های گروکستر و استریم‌کست را بیان و سعی می‌کند معیارهای دعوی سابق را بر وقایع موجود در دعوی گروکستر تطبیق دهد.^۴ در همین راستا دادگاه خوانندگان را متفاوت از نیستر ارزیابی می‌کند؛ چراکه از منظر دادگاه، خوانندگان فضای نقض مستقیم را فراهم نمی‌کنند و هیچ‌کدام از آنها تبادل و انتقال فایل‌ها بین کاربران را تسهیل نمی‌کنند. از نظر دادگاه، بدون اینکه خوانندگان به‌طور مؤثر درگیر در نقض باشند، کاربران به شبکه‌های دلخواه وصل می‌شوند و فایل‌های موسیقی را به اشتراک می‌گذارند یا دانلود می‌کنند. به عبارت دیگر، حتی اگر خوانندگان شبکه‌های خود را ببندند یا برای تمامی کامپیوترها غیرفعال کنند، بازهم کاربران می‌توانند به فعالیت خود بدون کمترین وقفه یا با وقفه‌ای بسیار محدود ادامه دهند.^۵ شعبه نهم از دادگاه تجدیدنظر نیز در دعوی گروکستر بر اساس وقایع موجود این‌گونه نتیجه می‌گیرد که نرم‌افزارهای توزیع‌کننده فضای تحقق نقض مستقیم را فراهم نکرده، امکان وقوع آن را تسهیل نمی‌کنند و لذا در آن به‌طور مؤثر مشارکت نمی‌کنند. علاوه بر آن، خوانندگان پیام‌ها و فهرست‌هایی را که دلالت بر تحقق نقض مستقیم داشته باشد دریافت نکرده و توانایی مظنون شدن به اکانت‌های کاربران را نداشته‌اند. در پایان هم شعبه نهم شبکه‌های پی‌تویی که موضوع دعوی نیستر نیز بودند مورد اشاره قرار می‌دهد و دیگر فواید آن را برمی‌شمارد و معتقد است که این فناوری لزوماً در تسهیل نقض مورد استفاده قرار نمی‌گیرد. به این ترتیب، رأی دادگاه بدوی تأیید می‌شود.^۶

اگرچه در تعریف مشارکت و همکاری مؤثر که در رأی گرشوین مطرح شده است، رابطه سببیت مورد اشاره قرار گرفته است، دادگاه‌ها معمولاً در بررسی این رکن به رابطه سببیت نپرداخته‌اند. اما در دعوی ویسا،^۷ شعبه نهم از دادگاه تجدیدنظر برای تحلیل رکن مشارکت و همکاری مؤثر در نقض تمرکز خود را بر رابطه سببیت گذاشت.^۸ به این معنا که سعی کرد از طریق کشف یک ارتباط بین نقض واقع‌شده و رفتارهای خواننده نوعی رابطه سببیت را حاصل کند و به

^۱ A & M RECORDS, INC. v. Napster, Inc., 114 F. Op. Cit.

^۲ Ibid.

^۳ A & M RECORDS, INC. v. Napster, Inc., 239 F. Op. Cit.

^۴ Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Inc. v. Grokster, Ltd., 259 F. Supp. 2d 1029, 1038-1041 - Dist. Court, CD California, 2003.

^۵ Ibid, at 1041.

^۶ Metro-Goldwyn-Mayer v. Grokster Ltd., 380 F. 3d 1154, 1163-64 - Court of Appeals, 9th Circuit, 2004.

^۷ Perfect 10, Inc. v. Visa Intern. Service Ass'n, 494 F. 3d 788 - Court of Appeals, 9th Circuit, 2007.

^۸ Almedia, Paulo Andre de, "Unmasking the Mask- Maker: Domain Privacy Services and Contributory Copyright Infringement", Law Review, Volume 31, Issue 1, 2010, PP 27-42.

تحلیل مسئولیت بپردازد. در این دعوا شعبه نهم علی رغم اینکه تصدیق کرد که شرکت کارت اعتباری خواندگان وقوع نقض را تسهیل کرده است، اظهار داشت از آنجا که نقض کپی رایت خواهان می توانسته بدون استفاده از سامانه کارت اعتباری خواندگان نیز واقع شود، فرایند پرداخت از طریق شرکت کارت اعتباری خواندگان رکن مشارکت و همکاری مؤثر در نقض را تشکیل نخواهد داد.^۱

۳. امکان سنجی مسئولیت غیرمستقیم در حقوق کپی رایت ایران

در حقوق کپی رایت ایران مسئولیت غیرمستقیم در نقض کپی رایت پیش بینی نشده است؛ با این حال، در این قسمت به دنبال آنیم که دریابیم آیا پیش بینی مسئولیت غیرمستقیم یا به طور خاص مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض کپی رایت در رویه قضایی ایران با توجه به قواعد و مبنای موجود، امری ممکن است یا خیر. در فقه اسلامی، که مبنای مسئولیت مدنی در ایران تا حدود زیادی متکی به آن است، با توجه به برخی از آیات از قبیل «لا تکسب کل نفس إلا علیها و لا تزر وازره وزر آخری»^۲ یا «کل نفس به ما کس بت رهینه»^۳ و رویکرد کلی فقها نسبت به موارد خاص مسئولیت، باید بیان داشت مسئولیت غیرمستقیم امری خلاف قاعده و اصل بر مسئولیت مستقیم است.

با وجود قاعده وزر در احکام فقهی، برخی استثنائات در این خصوص وجود دارد. برای مثال احکام مربوط به «ضمان عاقله» در خصوص جنایت خطای محض، برخی فقها این حکم شرعی را امر تعبدی صرف ندانسته و برخی توجیهات عقلی را از جمله بازدارندگی و مصلحت اجتماعی برای آن ذکر کرده اند.^۴ استثنای دیگری که بر قاعده وزر می توان نام برد، این است که در فقه اسلامی، جبران خسارت ناشی از خطای قاضی در صدور حکم بر عهده دولت قرار گرفته است (خطأ الحاكم فی بیت المال). از سوی دیگر، در مواردی که قاتل مسلمان دارای عاقله نباشد یا عاقله توانایی پرداخت دیه را نداشته باشد، مسئولیت پرداخت بر عهده بیت المال مسلمین قرار می گیرد.^۵ نکته مهم در اینجا این است که در فقه اسلامی بنا به وجود برخی مصالح از اصل مسئولیت مستقیم عدول شده و شخص یا اشخاص دیگری که هیچ دخالت مادی در بروز خسارت و جنایت نداشته اند به عنوان مسئول جبران خسارت مورد شناسایی قرار گرفته اند. از سوی دیگر، سیره عقلا^۶ به عنوان یکی از منابع معتبر فقه و احکام اسلامی مطرح شده است. به این ترتیب، اگر قائل به

^۱ Perfect 10, Inc. v. Visa Intern. Service Ass'n, 494 F. 3d 788, 798 - Court of Appeals, 9th Circuit, 2007.

از این عبارت دادگاه این گونه برمی آید که دادگاه معیار but for از رابطه سببیت را مورد استفاده قرار داده است. این معیار به مفهوم علت ناقص در منطق است؛ به این معنا که وجود آن لزوماً وجود معلول را به دنبال نخواهد داشت، اما عدم آن ضرورتاً منجر به عدم وجود معلول خواهد شد. بنابراین براساس این معیار، اگر نقض بدون مشارکت و همکاری خوانده و از طرق دیگر قابلیت وقوع داشته باشد، خوانده مسبب نقض محسوب نخواهد شد.

^۲ سوره مبارکه انعام، آیه ۱۶۴.

^۳ سوره مبارکه مدثر، آیه ۳۸.

^۴ رجوع شود به: حسینی منش، محمدعلی، «ضمان عاقله از دو منظر توجیهی و انتقادی»، *مجله مقالات و بررسی ها*، دوره ۳۶، شماره ۵، ۱۳۸۲، صص ۹۴-۹۶.

^۵ محقق داماد، مصطفی، *قواعد فقه بخش جزایی*، تهران: مرکز نشر علوم اسلامی، ۱۳۸۹، صص ۱۷۰-۱۶۹.

^۶ در خصوص تعریف سیره عقلا و ترادف یا تفاوت آن با مفاهیمی چون عرف، عادت و بنای عقلا رجوع شود به: مظفر، محمدرضا، *اصول الفقه*، جلد ۲، قم: اسماعیلیان، چاپ سیزدهم، ۱۴۲۵ ه. ق. ص ۱۳۹؛ محمدی، ابوالحسن، *مبانی استنباط حقوق اسلامی*، تهران: انتشارات دانشگاه تهران، چاپ بیستم، ۱۳۸۴، ص ۲۱۳؛ سبحانی، جعفر، *رسائل اصولیه*، تهران: مؤسسه امام صادق، چاپ اول، ۱۴۲۵ ه. ق، ص ۸۷.

حجیت این سیره باشیم^۱ و بر اساس آن شناسایی مسئولیت غیرمستقیم ضرورت داشته باشد، می‌توان بر مبنای وجود مصالح اجتماعی، این نوع مسئولیت را معتبر شناخت.

به این ترتیب، اگر رویکرد فقه اسلامی پذیرش کی‌رایت باشد و آن را آن‌گونه که در قوانین موضوعه پیش‌بینی شده است، در زمره حقوق اشخاص به رسمیت شناسد، می‌توان ادعا کرد که شناسایی مسئولیت برای ناقضان غیرمستقیم که نقض کی‌رایت را در سطحی وسیع تسهیل می‌کنند و دارنده کی‌رایت را از استفاده از حق خود مانع می‌شوند و او را برای طرح دعوا علیه ناقضان متعدد مستقیم دچار عسر و حرج می‌کنند و از این طریق سبب می‌شوند که ضررهای جبران‌نشده باقی به‌مانند و لذا قاعده لاضرر اجرا نشود، نه تنها امری ممنوع نیست، بلکه دفاع از این نوع مسئولیت کاملاً مبنا خواهد داشت؛ به‌ویژه آنکه شناسایی این نوع از مسئولیت جنبه بازدارندگی بسیاری نیز خواهد داشت و خرد جمعی نیز از آن دفاع خواهد کرد، «چراکه احکام شرعی برای متفاهم عرف است نه برای موشکافی‌های عقلانی»^۲.

در قوانین موضوعه نیز این قاعده عقلی وجود دارد که اصل بر مسئولیت شخصی و هرکس خود مسئول رفتارهای خویش است. البته پر واضح است که وجود چنین اصلی به‌معنای رد مطلق تحمیل مسئولیت غیرمستقیم نیست؛ چراکه با گذشت زمان و ایجاد تحولات در تمامی زمینه‌ها قانون‌گذاران به‌درستی به این نتیجه رسیده‌اند که در برخی شرایط و حالات خاص باید اشخاص را به‌خاطر خسارت‌های وارده توسط دیگری مسئول شناخت.^۳

ماده ۷ از قانون مسئولیت مدنی، اولیا و سرپرستان اطفال و مجانین را در صورتی که در نگهداری خود مرتکب تقصیر شده باشند، مسئول خسارت‌هایی قرار می‌دهد که ناشی از اعمال این افراد است. بیان شده است، مبنای مسئولیت سرپرستان اقتدار و سلطه‌ای است که قانون یا قرارداد به آنها بخشیده است، چراکه هر حقی تکلیفی را به‌دنبال دارد^۴ و هرگاه قانون یک‌سری حقوق و اختیارات را برای سرپرست در نظر می‌گیرد، در مقابل آنها را به انجام برخی تکالیف ملزم می‌کند که از اختیارات تفویض‌شده ناشی می‌شود. ماده ۱۲ از قانون مسئولیت مدنی نیز کارفرما را مسئول جبران خسارت‌هایی می‌داند که در حین کار توسط کارکنان او ایجاد شده است. در قانون بیمه اجباری مسئولیت مدنی دارندگان وسایل نقلیه موتوری زمینی در مقابل اشخاص ثالث مصوب ۱۳۸۷ نیز مسئولیت دارنده را به‌خاطر حوادثی که ناشی از رفتار راننده است، پیش‌بینی کرده است.

اگرچه استثنائاتی که پیش‌تر نسبت به اصل مسئولیت مستقیم مستند به قوانین و فقه اسلامی مطرح شد، دلالت بر شناسایی مسئولیت غیرمستقیم دارند، نمی‌توان به‌سادگی از این موارد برای توجیه «مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض کی‌رایت» استفاده کرد؛ چراکه مسئولیت اخیرالذکر، که در مقررات حقوق آمریکا پیش‌بینی شده است، دارای تفاوتی مبنایی با استثنائات موجود در قوانین و فقه است. در تمامی استثنائات یادشده، شخصی که مسئول در جبران خسارت شناخته می‌شود، به‌هیچ‌وجه دخالت و سببیت در بروز خسارت نداشته است؛ حال آنکه همان‌طور که پیش از این مشاهده

۱. درخصوص بحث پیرامون حجیت سیره عقلا رجوع شود به: حکیم، محمد تقی، *اصول العامه للفقهاء المقارن*، قم: مجمع جهانی اهل‌بیت، چاپ دوم، ۱۴۲۷ ه. ق. صص ۱۹۲ به بعد؛ سبحانی، پیشین، ص ۱۰۲؛ هاشمی شاهرودی، محمود، *بحوث فی علم الاصول (تقریرات درس شهید صدر)*، جلد ۴، قم: مؤسسه دایره‌المعارف فقه اسلامی، ۱۴۲۶ ه. ق، ص ۲۴۶.

۲. همان، ص ۶۴.

۳. رجوع شود به: آرتیدار، طیبه، «مسئولیت مدنی کارفرما موضوع ماده ۱۲ قانون مسئولیت مدنی»، پایان‌نامه کارشناسی‌ارشد، دانشگاه شهید بهشتی، ۱۳۸۱، صص ۲۵-۲۷.

۴. شاد، محمد، «مسئولیت سرپرستان ناشی از افعال زیان‌بار صغار و مجانین در حقوق ایران»، پایان‌نامه کارشناسی‌ارشد، دانشگاه شهید بهشتی، ۱۳۷۷، ص ۶۸.

شد، یکی از ارکان اساسی مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض، مشارکت مؤثر در نقض کی‌رایت و وجود رابطه سببیت با نقض است البته سببیت و مشارکتی که به واسطه وجود علم، مرتکب را مقصر نیز جلوه می‌دهد.

اگر بخواهیم مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض را با ادبیات حقوقی کشور عزیزمان تبیین کنیم، باید بیان کنیم که در این نوع از مسئولیت با جمع سبب و مباشر مواجهیم. به تعبیر دیگر، ناقض مستقیم که به صورت مستقیم نقض کی‌رایت را انجام می‌دهد، مباشر در نقض است و مساعدکننده نقض که از طریق ابزارهای مختلف، نقض کی‌رایت را تسهیل می‌کند، به گونه‌ای که بدون وجود او نقض کی‌رایت اتفاق نمی‌افتاد، از جمله اسباب نقض کی‌رایت است.

ماده ۳۳۲ از قانون مدنی^۱ در جمع مباشر و سبب در بروز خسارت، مباشر را مسئول جبران خسارت قلمداد می‌کند؛ مگر اینکه سبب اقوی از مباشر باشد که در این صورت مباشر مسئولیتی ندارد و جبران خسارت متوجه سبب خواهد بود. این مقرر که در زمان خود با توجه به عدم پیشرفت فناوری و صنعت و نبود ابزارهای متعدد که سبب بروز گسترده خسارت می‌شوند، به سادگی می‌توانسته است راهگشا باشد، درخصوص شناسایی مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض نمی‌تواند گرهی را بگشاید، مگر آنکه به دنبال این تحلیل باشیم که تسهیل‌کنندگان نقض کی‌رایت با توجه به آنکه نقض را در سطحی وسیع مقدور می‌سازند، سبب‌های اقوی از مباشر هستند که این سخن از جهات مختلف مخدوش است و نمی‌توان عرفاً نقض را مستند به آنها دانست؛ چراکه این ناقضان مستقیم‌اند که با علم و آگاهی خود از این ابزارها برای نقض کی‌رایت استفاده می‌کنند. حتی اگر مسامحتاً این سخن پذیرفته شود، بازهم مشکلات متعددی وجود دارد؛ از جمله اینکه در این فرض ناقضان مستقیم از مسئولیت مبرا شده و راهی برای سوءاستفاده‌های احتمالی اشخاص باز خواهد شد تا با پنهان شدن در پشت ابزارهای فنی و تکنیکال، مبادرت به نقض کی‌رایت کنند.

در ماده ۳۶۳ از قانون مجازات اسلامی مصوب ۱۳۷۰، درخصوص جنایات نیز قانون‌گذار حکمی کاملاً مشابه با حکم ماده ۳۳۲ از قانون مدنی مطرح کرده بود. باین حال، قانون‌گذار در سال ۱۳۹۲ و در قانون مجازات اسلامی جدید درخصوص جنایات مقررهای را وضع کرد که در ارتباط با موضوع حاضر بسیار قابل تأمل است. ماده ۵۲۶ از قانون مجازات اسلامی جدید مقرر می‌دارد: «هرگاه دو یا چند عامل، برخی به مباشرت و بعضی به تسبیب در وقوع جنایتی، تأثیر داشته باشند، عاملی که جنایت مستند به اوست، ضامن است و چنانچه جنایت مستند به تمام عوامل باشد، به طور مساوی ضامن می‌باشند، مگر تأثیر رفتار مرتکبان متفاوت باشد که در این صورت هریک به میزان تأثیر رفتارشان مسئول هستند. در صورتی که مباشر در جنایت بی‌اختیار، جاهل، صغیر غیرممیز یا مجنون و مانند آنها باشد، فقط سبب، ضامن است.» حکم این ماده درخصوص جنایات است، اما بسیاری بر این باورند که با تصویب این مقرر، ماده ۳۳۲ از قانون مدنی نسخ شده است و در جمع سبب و مباشر در خصوص خسارت نسبت به اموال نیز حکم ماده ۵۲۶ از قانون مجازات اسلامی جدید مبنای عمل خواهد بود.

براساس آنچه تاکنون مطرح شد، با توجه به اینکه پذیرش مسئولیت غیرمستقیم با منع شرعی مواجه نیست و با توجه به اینکه بنا به دیدگاه حقوق‌دانان بزرگ کشور، مسئولیت غیرمستقیم پیش‌بینی شده در قوانین حصری نبوده و می‌توان آنها را به موارد مشابه تعمیم داد^۲ و مهم‌تر از همه با توجه به آنکه براساس تعریف ارائه‌شده در حقوق آمریکا، مساعدت‌کننده

۱. «هرگاه یک نفر سبب تلف شدن مالی را ایجاد کند و دیگری مباشر تلف شدن آن شود، مباشر مسئول است نه مسبب، مگر اینکه سبب اقوی باشد؛ به نحوی که عرفاً ائتلاف مستند به او باشد.»

۲. کاتوزیان، ناصر، *حقوق مدنی الزام‌های خارج از قرارداد (ضمان قهری)*، تهران: مؤسسه انتشارات و چاپ دانشگاه تهران، ۱۳۷۴، صص ۵۳۴-۵۳۵.

نقض باید مشارکت مؤثر در نقض داشته باشد و لذا به عنوان یکی از «اسباب» نقض به شمار می‌رود، با تکیه بر ملاک ماده ۵۲۶ از قانون مجازات اسلامی مصوب ۱۳۹۲، می‌توان این گونه نتیجه گرفت که شناسایی «مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض در حقوق کی‌رایت» کاملاً قابل پذیرش است و رویه قضایی می‌تواند با تحلیل ارکان این نوع از مسئولیت، به تصمیم‌گیری در دعوای مربوطه مبادرت کند.

نتیجه‌گیری

نوشته حاضر به طور خاص دو هدف را دنبال کرده است: به این ترتیب که در وهله نخست توانسته است معرفی دقیق، مفصل و مبتنی بر رویه قضایی از مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض در نظام کی‌رایت آمریکا ارائه دهد و پس از آن نیز این امر را مورد ارزیابی قرار داده که آیا پذیرش این نوع از مسئولیت در نظام حقوقی ایران امکان‌پذیر است یا خیر. بررسی نظام حقوقی آمریکا با تکیه بر آراء دادگاه‌های این کشور این نکته را روشن می‌کند که مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض به عنوان یکی از مصادیق مسئولیت غیرمستقیم در نظام کی‌رایت سابقه‌ای طولانی در رویه قضایی مربوط به دیگر جنبه‌های حقوقی این کشور دارد. به بیان دیگر، ایالات متحده آمریکا اگرچه دارای یک نظام کی‌رایت کارآمد و مستحکم است، در خصوص مسئولیت غیرمستقیم اقدام به قانون‌گذاری نکرده است و سعی نکرده از دیگر جنبه‌های مرتبط حقوق استفاده و راه‌حلی متناسب با خطمشی کی‌رایت را استخراج کند. در نظام حقوقی کی‌رایت ایران نیز هیچ‌گونه مقرره‌ای در خصوص پذیرش مسئولیت غیرمستقیم در نقض کی‌رایت وجود ندارد؛ اما همان‌طور که پیش از این اشاره شد، اگر این ضرورت مورد پذیرش قرار گیرد که امروزه با توجه به پیشرفت روزافزون فناوری‌های نوین، که نقض کی‌رایت را بسیار تسهیل می‌کنند، عدم شناسایی مسئولیت غیرمستقیم عملاً ضمانت‌اجراهای نقض کی‌رایت را در بسیاری موارد خنثی می‌سازد، شناسایی این نوع مسئولیت در نظام حقوقی ایران توسط دادگاه‌ها با منع شرعی یا قانونی روبه‌رو نیست و از مبانی متعددی از جمله حکم ماده ۵۲۶ از قانون مجازات اسلامی مصوب ۱۳۹۲ در خصوص جمع مباشر و سبب و پیش‌بینی مسئولیت برای سبب‌های مؤثر در کنار مباشر، برای توجیه این نوع از مسئولیت می‌توان استفاده کرد. به تعبیر دیگر، اگرچه به خوبی واقفیم که قانون‌گذاری در این زمینه مؤثرترین راه است، بر این باوریم که دادگاه‌های کشور - به‌ویژه شعبات خاصی که اکنون دعوای حقوق مالکیت فکری را مورد رسیدگی قرار می‌دهند - اگر به دنبال حمایتی مؤثر از حقوق کی‌رایت‌اند، می‌توانند با مطالعه تطبیقی و استفاده از مبانی موجود، این نوع از مسئولیت را برای ناقضان شناسایی کنند و در تعیین دامنه این مسئولیت به‌سادگی می‌توانند از ارکانی همچون علم ناقض و مشارکت فعال آن در نقض، همان‌طور که در خصوص مسئولیت ناشی از مساعدت در نقض در حقوق آمریکا پیش‌بینی شده است، استفاده کنند.

منابع

الف) فارسی

کتاب

۱. کاتوزیان، ناصر، *حقوق مدنی الزام‌های خارج از قرارداد (ضمان قهری)*، تهران: مؤسسه چاپ و انتشارات دانشگاه تهران، ۱۳۷۴.
۲. محقق داماد، مصطفی، *قواعد فقه بخش جزایی*، تهران: مرکز نشر علوم اسلامی، ۱۳۸۹.
۳. محمدی، ابوالحسن، *مبانی استنباط حقوق اسلامی*، تهران: انتشارات دانشگاه تهران، چاپ بیستم، ۱۳۸۴.

مقاله

۴. حسینی‌منش، محمدعلی، «ضمان عاقله از دو منظر توجیهی و انتقادی»، *مجله مقالات و بررسی‌ها*، دوره ۳۶، شماره ۵، ۱۳۸۲، صص ۹۱-۱۰۲.

پایان‌نامه

۵. آرتیدار، طیب، «مسئولیت مدنی کارفرما موضوع ماده ۱۲ قانون مسئولیت مدنی»، پایان‌نامه کارشناسی‌ارشد، دانشگاه شهید بهشتی، ۱۳۸۱.
۶. شاد، محمد، «مسئولیت سرپرستان ناشی از افعال زیان‌بار صغار و مجانین در حقوق ایران»، پایان‌نامه کارشناسی‌ارشد، دانشگاه شهید بهشتی، ۱۳۷۷.

ب) عربی

۷. حکیم، محمد تقی، *اصول العامه للفقہ المقارن*، قم: مجمع جهانی اهل‌بیت، چاپ دوم، ۱۴۲۷ ه. ق.
۸. سبحانی، جعفر، *رسائل اصولیه*، تهران: مؤسسه امام‌صادق، چاپ اول، ۱۴۲۵ ه. ق.
۹. مظفر، محمدرضا، *اصول الفقہ*، جلد ۲، قم: اسماعیلیان، چاپ سیزدهم، ۱۴۲۵ ه. ق.
۱۰. هاشمی شاهرودی، محمود، *بحوث فی علم الاصول (تقریرات درس شهید صدر)*، جلد ۴، قم: مؤسسه دایره‌المعارف فقه اسلامی، ۱۴۲۶ ه. ق.

References

Books

1. Hakim, Mohammad Taghi, *General Principles of Comparative Jurisprudence*, Qom: Ahl al-Bayt World Assembly, Second Edition, 2006. (in Arabic)
2. Hashemi Shahroudi, Mahmoud, *Studies in the Science of Jurisprudence (Notes from Martyr Sadr's Lectures)*, Volume 4, Qom: Institute of the Encyclopedia of Islamic Jurisprudence, 2005. (in Arabic)
3. Katouzian, Nasser, *Civil Law: Obligations Outside Contracts (Tort Liability)*, Tehran: Institute of Printing and Publishing, University of Tehran, 1995. (in Persian)
4. Mohaghegh Damad, Mostafa, *Rules of Jurisprudence: Criminal Section*, Tehran: Islamic Sciences Publishing Center, 2010. (in Persian)
5. Mohammadi, Abolhassan, *Foundations of Islamic Legal Reasoning*, Tehran: University of Tehran Press, 20th Edition, 1995. (in Persian)
6. Muzaffar, Mohammad Reza, *Principles of Jurisprudence*, Volume 2, Qom: Esmaeilian, 13th Edition, 2004. (in Arabic)
7. Sobhani, Ja'far, *Jurisprudential Treatises*, Qom: Imam Sadegh Institute, First Edition, 2004. (in Arabic)

Articles

8. Almedia, Paulo Andre de, "Unmasking the Mask- Maker: Domain Privacy Services and Contributory Copyright Infringement", *Loyola of Las Angeles Entertainment Law Review*, Volume 31, Issue 1, 2010, PP 27-54.

9. Andrews, Timothy K. "Control Content, Not Innovation: Why Hollywood Should Embrace Peer-to-Peer Technology Despite MGM v. Grokster Battle", *Loyola of Las Angeles Entertainment Law Review*, Volume 25, Issue 3, 2005, PP 383-433.
10. Barthomolew, Mark and Patrick F. McArdle. "Causing Infringement", *Vanderbilt Law Review*, Volume 63, Issue 3, 2010, PP 675-746.
11. Bielinski Laura, "Post-Grokster Contributory Copyright Liability and Potential P2P Entitlement to The DMCA ISP Safe Harbors", 6 VA SPORTS & ENT. L. J. 209, 2006-2007.
12. Carmichael, John, "In Support of the White Paper: Why Online Service Providers Should Not Receive Immunity from Traditional Notions of Vicarious and Contributory Liability for Copyright Infringement", *Loyola of Las Angeles Entertainment Law Review*, Volume 16, Issue 3, 1996, PP 759-788.
13. Cavazos Edward A. and G. Chao Chin, "System Operator liability for a User's Copyright Infringement", 4 TEX. INTELL. PROP. L. J. 13, 1995-1996, PP 1-17.
14. Chetson, Damon, "Perfect 10 and Contributory Liability: Can Search Engines survive?", *NCJOLT*, Volume 9, Issue 3, 2007, PP 1-16.
15. Dailey Holt, Kathryn, "Grokster and Beyond: Secondary Liability for Copyright Infringement During Live Musical Performances", *Journal of Intellectual Property Law*, Volume 19, Issue 1, 2011, PP 173-200.
16. Heymann, Laura A. "Knowing How to Know: Secondary Liability for Speech in Copyright Law", *Wake Forest Law Review*, Volume 55, 2020, PP 333-380.
17. Hoffmann Gretchen McCord, "Recent Development in Copyright Law", 12 TEX. INTELL. PROP. L.J. 111, 2003-2004.
18. Hosseini-Manesh, Mohammad Ali, "Liability of 'Aqila from Justificatory and Critical Perspectives." *Journal of Articles and Reviews*, Volume 36, Issue 5, 2003, PP 91-102. (in Persian)

Thesis

19. Artidar, Tayyebbeh, "Employer's Civil Liability Under Article 12 of the Civil Liability Law". Master's Thesis, Shahid Beheshti University, 2002. (in Persian)
20. Shad, Mohammad, "Liability of Guardians Arising from Harmful Acts of Minors and the Insane in Iranian Law", Master's Thesis, Shahid Beheshti University, 1998. (in Persian)

Cases

21. A & M Records, Inc. v. Napster, Inc., 114 F. Supp. 2d 896, 918-919 - Dist. Court, ND California 2000.
22. A & M RECORDS, INC. v. Napster, Inc., 239 F. 3d 1004, 1020-1021 - Court of Appeals, 9th, Circuit, 2001.
23. Columbia Pictures Industries, Inc. v. Aveco, Inc., 800 F. 2d 59 - Court of Appeals, 3rd Circuit, 1986.
24. Ellison v. Robertson, 189 F. Supp. 2d 1051, 1057-58 - Dist. Court, CD California, 2002.
25. Ellison v. Robertson, 357 F. 3d 1072, 1077 - Court of Appeals, 9th Circuit, 2004.
26. Fonovisa, Inc. v. Cherry Auction, Inc., 76 F. 3d 259, 264 - Court of Appeals, 9th Circuit, 1996.
27. Fonovisa, Inc. v. Cherry Auction, Inc., 847 F. Supp. 1492, 1494 - Dist. Court, ED California, 1994.
28. Gershwin Pub. Corp. v. Columbia Artists Management, Inc., 312 F. Supp. 581, 583 - Dist. Court, SD New York, 1970.
29. Gershwin Publishing Corp. v. Columbia Artiste Man., Inc., 443 F. 2d 1159, 1162 - Court of Appeals 2nd Circuit, 1971.
30. In re Aimster Copyright Litigation, 252 F. Supp. 2d 634, 650 - Dist. Court, ND Illinois, 2002.
31. In re Aimster Copyright Litigation, 334 F. 3d 643, 650 - Court of Appeals, 7th Circuit, 2003.
32. Kalem Co. v. Harper Brothers, 222 US 55 - Supreme Court, 1911.

33. LUVDARTS, LLC v. AT & T MOBILITY, LLC, 710 F. 3d 1068, 1073 - Court of Appeals, 9th Circuit 2013.
34. Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Inc. v. Grokster, Ltd., 259 F. Supp. 2d 1029, 1038-1041 - Dist. Court, CD.
35. Metro-Goldwyn-Mayer v. Grokster Ltd., 380 F. 3d 1154, 1163-64 - Court of Appeals, 9th Circuit, 2004.
36. Perfect 10, Inc. v. Cybernet Ventures, Inc., 213 F. Supp. 2d 1146, 1169-1170 - Dist. Court, CD California, 2002.
37. Perfect 10, Inc. v. Visa Intern. Service Ass'n, 494 F. 3d 788 - Court of Appeals, 9th Circuit, 2007.
38. Playboy Enterprises, Inc. v. Russ Hardenburgh, Inc., 982 F. Supp. 503, 514 - Dist. Court, ND Ohio, 1997.
39. Screen Gems - Columbia Music, Inc. v. Mark - Fi Records Inc., 256 F. Supp. 399 Dist. Court, SD New York , 1966.
40. Sony Corp. of America v. Universal City Studios, Inc., 464 US 417 - Supreme Court 1984.
41. Sony Music Entertainment v. COX COMMUNICATIONS, 426 F. Supp. 3d 217, 231-235, - Dist. Court, ED Virginia 2019.
42. UMG Recordings, Inc. v. GRANDE COMMUNICATIONS NET., 384 F. Supp. 3d 743, 767-768, Dist. Court, WD Texas 2019.